

Barbora Kvasnovská

ilustrovala Barbora Botková

DRÁČEK DRÁPEK A KRÁLOVSTVÍ OHNĚ

FRAGMENT

Dráček Drápek a Království ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Kvasnovská
Dráček Drápek a Království ohně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DRÁČEK DRÁPEK A KRÁLOVSTVÍ OHNĚ

Barbora Kvasnovská

ilustrovala Barbora Botková

*Tuto knížku chci věnovat mému synovi Mikimu, nejlepšímu klukovi na světě!
Miki, bez Tebe bych tento příběh nikdy nenapsala.
Ty jsi moje největší motivace!*

*Mám Tě moc ráda!
Tvoje maminka*

*I would like to dedicate this book to my son Miki, the most amazing boy in the World!
Miki, without you I would never write this book.
You are the reason and my biggest motivation.*

*I love you!
Your mom*

ÚVOD

V daleké zemi, která se jmenuje *Království ohně*, žijí jen samí draci. Někteří jsou velcí jako dům, silní jako tisíc aut a sto vlaků, jiní jsou malí skoro jako lidé. Všichni draci ale mají jedno společné: mají rádi horko a oheň.

Aby se mohl vylíhnout malý drak, musí dračí maminka snést vejce do Ohňové hory. Je to hora, ve které hoří spousta ohňů. Některé jen tak plápolají, jiné jsou silné a jejich plameny šlehají do výšky. Mezi nimi protéká láva. Všude je plno kouře, obrovské horko, a to je přesně to, co se drakům líbí. Když do Ohňové hory dračí maminka snese vajíčko, pomaličku v něm v tom horku roste malý dráček. Podle toho, jak daleko leží vajíčko od ohně, se rozhodne, jakou bude mít dráček barvu.

KDE SE BEROU DRACI

V Ohňové hoře začala konečně praskat skořápka. *Ťuk, tuk, křup, křup.* Nejdřív se ven prodrala jedna nožka, pak pomalu vykouklo pokrčené křidélko. Po chvílce už skořápka praskla celá a nemotorně se z ní vybatolil malý dráček. Jeskyně se najednou jakoby rozsvítila, protože dráček byl třpytivě zlatý. Od jeho šupin se odrážel oheň a všude kolem byla zlatá záře. Nej-

dřív zamrkal očkama, měl je ještě celá za-

lepená. Pak si protáhl jedno křídlo

a druhé a pokusil se postavit na nohy.

Jenže měl nožky ještě slabé, a tak zase hned spadl. Tak to zkoušel

pořád dokola a dokola, až se mu

to konečně podařilo a udělal

i pár kroků. Rozhodl se, že se

podívá ven z jeskyně. Šlo to

opravdu pomaličku, tři kroky

a žuch na zem. Znovu a znovu.

Ale pomalu se přibližoval.

Mezitím dračí maminka ne-

trpělivě popocházela u okra-

je jeskyně. Nemohla dráčkovi

pomoci. Každý malý dráček se

musí vylíhnout sám, nikdo mu

nesmí pomáhat. Je to jeho první

boj. Aby si zpříjemnila čas, a aby dráček věděl, že tam není sám, začala zpívat písničku:

*... můj malý dráčku, pořád v teple spíš,
maminka se těší, až se probudíš.
Budeme létat do mraků,
tak jako spousta draků,
ukážu ti naši tajnou dračí skrýš...*

Z Ohňové hory šla najednou větší záře než předtím. Dračí maminka vyskočila na nohy a dívala se, jestli už konečně uvidí to své malé mládě. Z jeskyně se nejdřív linul tmavý, hustý kouř a až po chvílce v něm maminka začala rozeznávat obrysy malého dráčka. Byl chudáček ještě celý poplavený, unavený a nemohl najít cestu ven. Ono se ani není čemu divit, protože než se dráček vylíhne, musí si prorazit cestu ven přes tvrdou skořápku, a to není jen tak. Dráček se po chvílce přibatočil k mamince, unaveně zívá, stočil se k ní do klubíčka a usnul. Maminka si ho pořádně prohlédla a přikryla ho svým křídlem, aby mu nebyla zima. Byl krásný, sice ještě maličký, slabý a pomačkaný z vajíčka, ale byl celý zlatý s jedním jediným zeleným drápkem. Bylo to zvláštní. Draci mají větší-

nou jen jednu barvu na celém těle, tedy kromě míst, kde je kůže jemnější, a proto i jinak zbarvená. Ale asi to tak příroda chtěla. A tak byl malý dráček už od samého začátku výjimečný. Dračí maminka se okolo něj obtočila, aby ho ještě víc zahřála. V duchu přemýšlela, jaké mu dá jméno.

„Musí to být krásné, zvláštní jméno,“ říkala si, „aby si ho všichni ostatní draci vážili a aby poznali, že je výjimečný.“

V hlavě se jí honila různá jména: Mráček, Soptík... ale nebylo to ono.

„Už to mám!“ vykřikla najednou a skoro tím malého dráčka probudila. „Budeš se jmenovat Drápek. Až budeš velký, budeš Dráp, aby každý věděl, že jsi silný a že není radno si s tebou zahrávat.“

Byla spokojená s tím, co vymyslela, a tak se konečně i ona uložila ke spánku. Čekání na Drápka ji hodně zmohlo.

CO VŠECHNO SE MUSÍ NAUČIT

Jako první se probudil malý dráček. Podíval se kolem sebe. Očička měl ještě celá zalepená, a tak musel zamrkat, aby viděl ostřeji. Uviděl kolem sebe hory, písek, stromy a v dálce něco modrého, co se třpytilo a le-sklo. Přemýšlel, co to asi může být.

„To je řeka, Drápku,“ ozvalo se za ním najednou.

Dráček se otočil a za ním stála velká zelená dračice.

„Ty jsi moje maminka?“ zeptal se nejistě dráček.

Dračice se usmála.

„Ano, já jsem tvoje maminka a ty jsi můj malý dráček Drápek. Líbí se ti to jméno? Vybrala jsme ti ho podle tvého drápu.“

Drápek se podíval a uviděl zlaté drápy, jeden, druhý, třetí, čtvrtý a... pátý byl zelený.

„Proč mám jeden dráp zelený, maminko?“

„To nevím, ale zeptáme se na to později Velkého Stříbrného draka,“ řekla.

„Kdo je Velký Stříbrný drak?“ zajímal se Drápek.

„To je drak, který hlídá dračí poklad a Kouzelnou knihu. Je moc starý a hodně moudrý, než však poletíme do dračího království, Království ohně, musíš se naučit spoustu věcí. Musíme si najít nějaké jídlo, abys byl silný a pořádně narostl, ale ze všeho nejdřív se musíš naučit létat.“

„Létat? Já budu létat?“ podivil se dráček.

„Samozřejmě, skoro všichni draci to umí. A nejen to, umíme spoustu dalších věcí, všechno se však musíš naučit postupně. Nejdřív se musíme posilnit, určitě máš velký hlad, že?“